

det i højeste Grad betænkeligt at øge de Tilskud, der kræves af Stat og Kommuner. I og for sig er det jo let nok for Lovgivningsmagten at fastsætte, at Kommunerne skal yde Bidrag, men Vanskeligheden kommer for Kommunerne, naar de skal skaffe de dertil nødvendige Midler. De skal jo skaffes til Veje gennem Skat, og de allerfleste Skatter er vel nok naaet saa højt op, at man ikke ser nogen Udvej til at skaffe øgede Indtægter. Jeg kan derfor ikke se rettere, end at de Betæneligheder, jeg gjorde mig til Talsmand for i Fjor, ogsaa er til Stede i Aar, og jeg kunde sige, at de er til Stede i forhøjet Grad.

Vi har jo, som det ærede Medlem Hr. Kragh udviklede i sin historiske Oversigt over Lovgivningsmagtens Stilling til dette Spørgsmaal, ogsaa i sin Tid været inde paa at skulle overveje, om det ikke vilde være muligt at indføre en glidende Skala. Det var en Tanke, som ogsaa mødte ret stor Tilslutning indenfor det i Folketinget nedsatte Udvalg, og jeg tror, at hvis man den Gang havde evnet at bryde den Modstand, der var i Folketingsudvalget, og faaet en Ordning paa Grundlag af en glidende Skala, havde man undgaaet de senere Forsøg paa at faa forhøjet, være sig Understøttelser, være sig Trangsgrenser, være sig Indkomstgrænser, o. s. v., alle disse Grænser, som nu er fastsat ganske bestemt, men som vilde have kunnet tage Hensyn til de øjeblikkelige økonomiske Forhold. Det vilde man ikke den Gang. Det er muligt, at man nu vil tage den Tanke op og gøre den til Genstand for nøje Prøvelse i et Udvalg.

Det ærede Medlem, som var Ordfører for det socialdemokratiske Parti, udtalte, at Loven, saaledes som den nu bestod, var ganske uanvendelig. Det var nu vel nok et lidt for stærkt Udtryk; den anvendes jo. Man kan sige, at den skulde være anderledes, og den kan, det tror jeg ogsaa, tiltrænge Ændringer paa visse Punkter; men at sige, at den er ganske uanvendelig, er selvfølgelig at skyde betydeligt over Maalet. Og naar det siges, at en Enke ikke kan leve af den Understøttelse, hun faar til sine Børn, vil jeg dog gøre opmærksom paa, at det har heller ikke været Hensigten. Loven hedder ikke Lov om Understøttelse til Enker eller Enkemænd, men Lov om Understøttelse til Børn af Enker eller af Enkemænd. Man har naturligvis tænkt sig, at vedkommende Enke- eller Enke selv var i Stand til at

skaffe sig en Indtægt, som kom baade hende eller ham og Børnene til gode, men hvor denne Indtægt ikke var tilstrækkelig, ydede Stat og Kommune et Tilskud for hvert Barn. Jeg finder ogsaa, det er rigtigt, at man bærer sig ad paa denne Maade, og jeg kan sige, at jeg sympatiserer ogsaa med den Tanke, at Enkemænd under visse Forhold drages med ind under Loven. Og naar det i Lovforslaget, ligesom i den nugældende Lov, hedder, at man kan fortsætte med Understøttelsen efter det 14de Aar lige til det 18de Aar, anser jeg ogsaa dette for rigtigt. Vel at mærke, hvis Understøttelserne anvendes paa den Maade, at de Børn, der faar Gavn af Understøttelsen, virkelig er til Uddannelse, til fortsat Skolegang eller er sat i Lære, at de virkelig foretager sig noget, der tager Sigte paa deres Uddannelse til et fremtidigt Erhverv, saa forekommer det mig rigtigt at fortsætte med Understøttelsen fra det 14de Aar helt op til det 18de. Men det maa være Betingelsen.

Det virkede i nogen Grad overraskende at høre — jeg forstod paa det ærede Medlem Hr. Kraghs Udtalelser, at det ogsaa havde overrasket ham —, at den ærede socialdemokratiske Ordfører vilde have Indtægtsgrænserne for Enkemænd sat op, nemlig disse Grænser af henholdsvis 2 400 Kr., 2 100 Kr. og 1 800 Kr., men ikke fortalte, at udover Indtægtsgrænserne er der jo et Tillæg paa 200 Kr. for hvert Barn, som lægges til Indtægtsgrænserne, saaledes at Grænsen ikke er 2 400 Kr., men er der 3 Børn, er det 3 000 Kr., som er Indtægtsgrænsen. Det maa man tage i Betragtning, Tallene bliver jo derved noget anderledes end blot de Tal, der er nævnt som Indtægtsgrænser.

Det kan ogsaa have sin Interesse i denne Sammenhæng at se paa, hvorledes det gaar Enker efter Tjenestemænd, Tjenestemænd, der i levende Live har betalt til deres Efterløn og til deres eventuelle Enkers Pension. Det vil da nok i adskillige Tilfælde vise sig, at Enken efter den Tjenestemand, som aarlig har bidraget ikke uvæsentligt af sin Løn til Enkepensionen, bliver forholdsvis ugunstigt stillet sammenlignet med den Enke, som udelukkende skal have sin Hjælp fra Stat og Kommune.

Hvad der imidlertid virker i allerhøjeste Grad besværligt for Gennemførelsen af et Lovforslag af dette Omfang, er selvfølgelig den meget betydelige Udgiftsførelse. Det er opgjort, at Udgiften i Øjeblikket skulde andrage ca. 2,6 Mill. Kr. om Aaret. Der faldt en Ytring fra den